

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: Y. V., zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2018, č. j. MV-88677-7/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 2. 2019, č. j. 50 A 52/2018 - 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 3. 2018, č. j. MV-88677-7/SO-2015, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 8. 4. 2015, č. j. OAM-4693-20/DP-2014, jímž Ministerstvo vnitra (dále jen „prvoinstanční orgán“) zamítlo žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

[2] Rozsudkem ze dne 5. 11. 2018, č. j. 50 A 52/2018 - 48, Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil obě výše uvedená správní rozhodnutí a vrátil věc k dalšímu řízení žalované. Podle krajského soudu nebyl zjištěn skutkový stav v rozsahu umožňujícím učinit závěr, že by v žalobcově případě existovala jiná závažná překážka pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Krajský soud odmítl závěr správních orgánů, že žalobce vykonává jiný druh práce, než pro který mu bylo uděleno povolení. Správní orgány se totiž nezabývaly skutečným obsahem vykonávané práce, kterou žalobce označil jako „štukatérství“. Správním orgánům rovněž krajský soud vytkl, že vycházely takřka výlučně z výpovědi žalobce samého, který však navzdory tomu, že je státní příslušník Ukrajiny, neměl k dispozici tlumočníka, a proto nemusel plně porozumět významu kladených otázek.

[3] Rozsudkem ze dne 3. 1. 2019, č. j. 4 Azs 350/2018 - 28, Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalované zrušil výše uvedený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušujícího rozsudku soud vysvětlil, že prvoinstanční orgán byl oprávněn učinit závěry primárně na základě výpovědi samotného žalobce. Žalobce v průběhu řízení před prvoinstančním orgánem nenavrhł žádné důkazy, nerozporoval výpověď, kterou učinil (až na jednu výtku, kterou však prvoinstanční orgán v protokolu uvedl), a nezpochybnil postup prvoinstančního orgánu. Žalobce se seznámil s podklady řízení a ani v návaznosti na to neuplatnil žádné námitky. Podle Nejvyššího správního soudu by proto bylo nadbytečné, aby prvoinstanční orgán prováděl další dokazování v situaci, kdy shledal výpověď žalobce důvěryhodnou a neměl důvod ji zpochybnit. Nejvyšší správní soud rovněž odmítl klást k tíži prvoinstančního orgánu, že provedl výslech bez přítomnosti tlumočníka, neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a z protokolu o výsledku vyplývá, že v potřebném rozsahu porozuměl pokládaným otázkám a obsah své pracovní činnosti popsal podrobně a důvěryhodně. Vzhledem k obsahu výpovědi Nejvyšší správní soud posoudil jako účelové tvrzení, které žalobce učinil až v odvolání a v žalobě, že ve skutečnosti připravuje kovová opěradla balkonů a kovových schodů a o štukátérství hovořil při výsledku proto, že si ve volném čase prováděl úpravy místnosti, ve které bydlel. Úkolem správních orgánů v posuzované věci bylo ověřit, zda žalobce vykonával druh práce, pro kterou získal povolení, nikoliv, jakou jinou práci vykonává. Správní orgány přitom postavily najisto, že nevykonává činnost, pro kterou získal povolení k zaměstnání, tj. zaměstnání v rámci skupiny 812 Obsluha zařízení na zpracování kovů. Podle sdělení Českého statistického úřadu (z nějž vycházel při vydávání povolení i Úřad práce ČR) je pravidelnou náplní tohoto zaměstnání obsluha zařízení na zpracování a povrchovou úpravu kovů a jiných materiálů. I kdyby tak Nejvyšší správní soud přijal argumentaci žalobce, že ve skutečnosti připravoval kovová opěradla balkonů a kovových schodů, resp. prováděl jejich povrchovou úpravu, nebylo by možné jeho pracovní náplň zařadit do výše uvedené kategorie zaměstnání, k níž získal povolení od Úřadu práce České republiky, ale do kategorie zaměstnání ve skupině 71312 Stavební lakýrníci a natěrači. Proto i v případě, že by správní orgány přijaly argumentaci žalobce, musely by nutně dospět k závěru, že žalobce nebude vykonávat práci, pro kterou získal povolení, a musely by tudíž jeho žádost o prodloužení pobytu zamítnout. Vzhledem k uvedeným zjištěním Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalobce nevykonával druh práce stanovené v povolení vydaném Úřadem práce České republiky, což založilo jinou závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která bránila vydání rozhodnutí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

[4] Rozsudkem ze dne 11. 2. 2019, č. j. 50 A 52/2018 - 71, Krajský soud v Českých Budějovicích v dalším řízení žalobu zamítl a v odůvodnění zopakoval předestřenou argumentaci Nejvyššího správního soudu.

[5] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost, kterou k výzvě Nejvyššího správního doplnil o kasační body. V doplnění se vymezil proti výkladu pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“, když namítl, že žalovaná vycházela toliko z jeho výpovědi, aniž by učinila další zjištění, a konstatoval, že po celou dobu svého pobytu na území České republiky vykonával práci v souladu se získaným povolením. Stěžovatel uvedl, že výpověď, kterou učinil před

pokračování

prvoinstančním orgánem, ovlivnila neznalost jazyka, nervozita a nepochopení významu prováděného úkonu. Zmocněný zástupce, který byl výpovědi přítomen, nemá právnické vzdělání a je jen zástupcem zaměstnavatele. V závěru stěžovatel poznamenal, že byl nucen žít v České republice po dobu 4 let ve stálé nejistotě, přičemž situace v nyní posuzované věci je nepřehledná v důsledku několika novelizací zákona. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení; než tak učiní, aby přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[6] Žalovaná nevyužila svého práva a ke kasační stížnosti se nevyjádřila.

[7] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to z toho důvodu, že přiznáním odkladného účinku se podle § 73 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) pozastavují účinky napadeného rozhodnutí pouze do skončení řízení před soudem. Rozhodování o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by nemělo žádný smysl za situace, kdy se řízení tímto usnesením končí.

[8] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost je dále nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“

[9] Nepřípustnost kasační stížnosti se vztahuje k otázkám, které již dříve v téže věci závazně posoudil Nejvyšší správní soud. Tato skutečnost vyplývá rovněž z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, podle kterého „[l]ze tedy konstatovat, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obecně vyjadřuje nepřípustnost kasačních stížností směřujících proti rozhodnutím soudu vydaným po předchozím zrušení jejich původních rozhodnutí Nejvyšším správním soudem. Tato zásada nepřípustnosti kasačních stížností je prolomena jen v případech, kdy je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí.“ Je nutné zdůraznit, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také sám Nejvyšší správní soud. Změny vysloveného právního názoru se nelze domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56). Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování.

[10] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nepřípustnost kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není závislá na tom, zda v předchozím řízení před Nejvyšším správním soudem vystupoval na straně stěžovatele stejný účastník. Tento názor potvrdil i Ústavní soud v usnesení ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 2083/15. V usnesení ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. II. ÚS 2240/13, Ústavní soud výslovně uvedl, že „[...]není rozhodné, zda původní rozhodnutí správního soudu bylo zrušeno na základě kasační stížnosti podané žalobcem nebo žalovaným, poněvadž soudní řád správní ve svém ustanovení § 104 odst. 3 vychází toliko z procesní situace, kdy kasační soud v dané věci již rozhodl, rozhodnutí správního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž správní soud ve věci opětovně meritorně rozhodl s přihlédnutím k závaznému právnímu názoru, vyslovenému ve zrušujícím rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu; lhotejno přitom, který účastník řízení se kasace původního rozhodnutí správního soudu domohl.“

[11] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 1. 2019, č. j. 4 Azs 350/2018 - 28, závazně vyslovil, že prvoinstanční orgán stěžovateli nemohl prodloužit povolení k dlouhodobému pobytu, neboť stěžovatel na území České republiky nevykonával druh práce stanovený povolením úřadu práce, čímž založil jinou závažnou překážku svého pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, přičemž provedené dokazování bylo dostatečné. Stěžovatel tak v kasační stížnosti namítal nesprávné posouzení otázek, které již Nejvyšší správní soud v předchozím řízení závazně vyřešil, a jeho kasační stížnost je proto nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. odmítl.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Nejvyšší správní soud obdržel v projednávané věci dne 19. 3. 2019 soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Podle poslední věty § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, „[b]yl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.“ Podle § 10 odst. 5 zákona o soudních poplatcích „[v] řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, postupuje soud obdobně podle odstavců 3 a 4, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé.“ Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve výroku I. odmítl, v souladu s citovanými ustanoveními zákona o soudních poplatcích současně rozhodl, že se stěžovateli vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, a to podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve lhůtě třiceti dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. Stěžovatel nechť Nejvyššímu správnímu soudu bezodkladně sdělí číslo bankovního účtu, na který má být poplatek vrácen.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu